

Arrest

nr. 176 110 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BROCORENS *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een Kameroens staatsburger bent, geboren op X te Limbe. U woonde er met uw ouders en uw broer. Toen u tien jaar was, overleden uw ouders en uw broer in een verkeersongeluk waardoor u bij uw oom (broer van uw vader) moest wonen in het dorp Pundo village. U ging naar school maar u diende te stoppen in het tweede secundair, toen u veertien jaar was. U moest bij uw oom instaan voor de huishoudelijke taken. Zo moest u water halen, zorgen dat er eten was en werken op de boerderij. U verklaart dat uw oom u weinig vrijheid liet en dat hij u ook mishandelde. Toen u zestien was, hoorde u dat u moest trouwen met een vriend van uw oom, de veertigjarige Padjo.

U wilde dit niet, maar u kon er niets tegen inbrengen. Uw buurvrouw, 'Mamary', was ook tegen het huwelijk gekant en gaf u geld zodat u naar uw tante in Douala kon vluchten. Eens in Douala contacteerde u uw tante die u mee naar haar huis nam. U legde uw situatie uit en ze aanvaardde dat u bij haar zou blijven. U heeft uw oom niet meer gezien sinds u het dorp heeft verlaten. Na een maand wilde uw tante dat u uw bijdrage zou leveren in de kosten. U moest meehelpen in de bar die ze uitbaatte en vervolgens moest u zich ook prostitueren. U geraakte zwanger maar uw tante zorgde voor een abortus. U geraakte opnieuw zwanger, maar deze keer besloot u om het niet onmiddellijk aan uw tante te vertellen. Toen uw tante het ontdekte, was het te laat voor een abortus, waardoor uw zoon, (N.S.L.) werd geboren in 2005 (u weet de exacte datum niet). Uw tante wilde na enkele maanden dat u opnieuw aan de slag ging als prostituée. Uw tante zorgde voor uw zoon. U kreeg de kans om via een connectie van uw tante naar Europa te gaan. Er werd u beloofd dat u in Italië zou kunnen werken in een kapsalon. U zou de kosten vergoeden om naar Europa te komen en er werd u beloofd dat u na een tijdje uw zontje naar Italië zou kunnen laten overkomen. U sloot een deal met tante Glorie, die u naar Europa zou brengen, en u bezegelde dit door een eed af te leggen. Deze hield in dat, indien u naar Kameroen zou gaan zonder dat u tante Glorie zou hebben terugbetaald, dat u binnen de zes maand zou sterven. Met een paspoort en visum kon u op 20 februari 2013 Kameroen verlaten en arriveerde u in Turkije. Daar belandde u samen met andere meisjes in een huis en moest u zich prostitueren. U verbleef er één jaar en acht maand. U moest uw inkomsten aan tante Glorie afgeven en deze beloofde u om, zodra de papieren in orde waren, naar Italië te brengen. Uiteindelijk reisden jullie, per boot, naar Griekenland. Daar belandde u opnieuw in een huis met verschillende meisjes en moest u zich blijven prostitueren om te kunnen overleven. U moest uw inkomsten afgeven aan een 'madame', die in jullie onderdak voorzag. In Griekenland liet u zich registreren als vluchteling en had u een eerste interview bij de asielinstantie. U kreeg er een 'roze' kaart (een Griekse tijdelijke verblijfsvergunning). U had er niet gezegd dat u nog steeds in een prostitutienetwerk zat maar wel dat u zich in Kameroen moest prostitueren. Via een vriend geraakte u aan een Belgische identiteitskaart van iemand die op u lijkt. Hij zorgde ervoor dat u het vliegtuig in Bodrum kon nemen en dat u zodoende in België geraakte. U arriveerde op de luchthaven van Charleroi op 24 mei 2015. Daar kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U vroeg op 27 mei 2015 asiel aan bij de Belgische bevoegde instanties.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U verklaart dat u uw oom vreest omdat hij u dwong om op zestienjarige leeftijd te huwen. Vervolgens verklaart u dat u uw tante vreest omdat ze u in de prostitutie dwong. Verder vreest u ook de smokkelaar die er voor zorgde dat u uit Kameroen kon geraken, maar aan wie u nog een som geld moet betalen. Ten slotte vreest u ook de vloek die op u rust indien u terug naar Kameroen zou keren zonder dat u de smokkelaar zou hebben terugbetaald. (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 2-3). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat **het kwetsbare profiel dat u van zichzelf tracht te schetsen niet overeenkomt met meerdere van uw uitspraken.**

Zo verklaart u dat u bij uw oom steeds klusjes moest doen zoals water halen en zorgen voor eten. U moest ook werken op de boerderij. U verklaart dat u **nooit naar buiten mocht gaan** van uw oom (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 12). U zegt dat uw oom u controleerde, dat u nergens naartoe kon gaan zonder het hem te zeggen. U beweert dat u nauwelijks mensen kon bezoeken (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 10). Binnen deze context is het wel zeer opmerkelijk dat u 'het niet moeilijk vond' om uit het dorp te vluchten daar u 'de weg kent' (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 14). Van iemand die niet buiten mag is het wel zeer merkwaardig dat u zonder enig probleem uw weg kent om vanuit het dorp naar Kumba te gaan en vervolgens op zelfstandige basis een bus neemt om naar Douala te gaan. U arriveerde in Douala met een adres en een telefoonnummer van uw tante en u slaagde erin om uw tante vanuit een telefoonwinkel te contacteren (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 14). **U legt hierbij veel zelfstandigheid aan de dag.** Verder is het eigenaardig dat u verklaart dat uw oom zou hebben gezegd dat u zou beginnen uitgaan met jongens (zie gehoor CGVS, dd 25/01/2016, p 12) terwijl u een beeld van uzelf schetst waarbij u amper uit het huis mag. Doorheen de gehoren wordt het duidelijk dat u een zelfstandige vrouw bent die over een uitgebreid netwerk beschikt dan u aanvankelijk laat uitschijnen. Zo vernoemt u uw zoon naar een vriend die u erg heeft geholpen tijdens de zwangerschap (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 27). Verder was er de buurvrouw in het dorp die u de financiële middelen gaf om van het vermeende gedwongen huwelijk te vluchten (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 13) en is er een vriend in Griekenland die ervoor zorgt dat u over een document beschikt waardoor u naar België kan reizen en die tevens de reis organiseert (zie gehoor CGVS, dd 16/02/2016, p 8).

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de verre familie die eveneens in het dorp zou wonen. Zo verklaart u dat u bij hen op bezoek ging maar dat u niets zei over uw situatie.

U zegt dat u geen hulp vroeg. Binnen dezelfde fase verklaart u dat als u naar hen zou gaan, dat uw oom u zou zien en dat hij u zou halen. U geeft aan dat u hen soms op straat zag of als u water moest halen maar dat u er niet op bezoek ging (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 14). Het feit dat u binnen dezelfde zin uw verklaringen zo drastisch wijzigt, wijst op weinig doorleefdheid. **U bent bijgevolg niet in staat om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk over een kwetsbaar profiel beschikt en dat u niet zou kunnen terugvallen op een netwerk.**

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u nu mogelijks zou ondervinden in Kameroen omwille van uw vlucht van bij uw oom voor het gedwongen huwelijk. Indien uw oom u werkelijk zou gedwongen hebben om te trouwen met een vriend van hem en indien hij werkelijk van plan zou zijn geweest om represailles te nemen omdat u gevlucht bent, is het **niet aannemelijk dat hij u nooit heeft proberen te zoeken** (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 15). Indien hij werkelijk zou hebben gewenst dat u zou trouwen, kan van hem verwacht worden dat hij de moeite zou hebben genomen om zijn enige zus te contacteren en om haar over de situatie in te lichten. Doordat hij nalaat om dit te doen, is er geen enkele aanwijzing waarom hij u nu, veertien jaar later, zou straffen omdat u het huwelijk heeft ontvlucht. Bovendien weet u niet of uw oom nog in leven is daar u de afgelopen drie jaar geen contact had met iemand van uw familie (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 13). **Uw vrees voor uw oom is dan ook volledig gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens uwentwege waarvoor u verder geen enkel concrete, objectieve aanwijzing heeft die uw beweerde vrees zouden kunnen staven.**

Tevens kan u niet aannemelijk maken dat u uw tante zou vrezen omdat ze u opnieuw in de prostitutie zou dwingen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u al drie jaar geen nieuws meer heeft van uw tante (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 13). U verklaart dat u Kameroense vrienden, die u in België heeft ontmoet, heeft gevraagd om uw tante te bezoeken toen ze naar Kameroen op vakantie gingen. Ze hadden u verteld dat ze haar hadden gezocht in Douala maar dat ze volgens de huisbaas zou zijn verhuisd (zie gehoor CGVS, dd 16/02/2016, p 4-5). U heeft geen idee waar uw tante en zoon zouden zijn, maar u verklaart dat ze zeker in Douala zijn (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 5). U heeft bijgevolg geen idee waar uw tante en zoon momenteel verblijven. Bovendien kan u niet aannemelijk maken dat uw tante u daadwerkelijk opnieuw in de prostitutie zou dwingen. Immers, uw tante dwong u in de prostitutie zodat u zou kunnen bijdrage in het levensonderhoud van u en uw zoon (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 16). **Uw vrees dat u bij terugkeer zou moeten terugkeren in de prostitutie berust dan ook volledig op boude veronderstellingen aangezien u even goed op andere manieren zou kunnen instaan in uw levensonderhoud.** Bovendien voorziet de Kameroense wetgeving in een wet 'Fight against Trafficking in Persons and Slavery' (vertaling: strijd tegen handel in personen en slavernij) en voorziet de overheid in de directe bijstand aan slachtoffers waarbij onderdak, medicatie, psychologische hulp en hulp bij de re-integratie worden aangeboden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Verder is het opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde dat u, toen u bij uw tante woonde, naar de politie wilde gaan. Toen uw tante dit vernam, verklaarde ze dat ze u zou terugsturen naar het dorp indien u dit zou doen. (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij de DVZ op 10/06/2015, vraag 9). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u wel degelijk naar de politie was gestapt maar dat deze geen actie ondernomen. U haalt bovendien niet aan dat uw tante ermee zou gedreigd hebben u terug te sturen naar het dorp (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 15).

Tot slot haalt u aan dat u vreest dat u, als u naar Kameroen zal terugkeren, **binnen de zes maand zou sterven omdat u de verschuldigde geldsom nog niet heeft terugbetaalt** aan tante Glorie (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 21). U verklaart immers dat u samen met tante Glorie een dergelijke eed heeft afgelegd. Echter, deze vrees berust volledig op bijgeloof en er ontbreekt elk objectief vaststelbaar element waardoor het volledig gestoeld is op boude veronderstellingen. Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u, die verklaart 40.000 euro te moeten terugbetalen aan tante Glorie (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 20) helemaal geen idee had hoeveel u reeds had terugbetaald. U verklaart dat u het geld dat u verdiende afgaf maar dat u niet bijhield hoeveel dat was. Tante Glorie had gezegd dat ze wel zou laten weten wanneer het bedrag was terugbetaald (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 3). **Het is helemaal niet aannemelijk en ondermijnt nogmaals uw geloofwaardigheid dat u geen idee heeft hoeveel geld u al zou hebben terugbetaald aangezien hiervan uw volledige toekomst afhangt.** U zou immers, wanneer u alles zou hebben terugbetaald, uw zoon bij u kunnen halen (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 15) en de eed die u heeft afgelegd zou verbroken zijn (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 6). Wat betreft uw vrees voor tante Glorie en het prostitutienetwerk kan opnieuw worden verwezen naar de informatie in uw administratief dossier waaruit blijkt dat de Kameroense overheid slachtoffers van dergelijke praktijken ondersteunen.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisweg.

Het medisch attest van Dr. (D.), opgemaakt te Sprimont op 22 januari 2016, dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekeninghoudend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Daarnaast legt u ook de hand- en voetafdruk voor van uw voor de geboorte in België overleden baby (gedateerd 10/12/2015) en een bevel om het grondgebied te verlaten, opgemaakt op 24 mei 2015 te Gosselies voor. Deze documenten staan los van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op een "appreciatiefout" en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging".

Zij citeert een aantal van de aangevoerde bepalingen en artikel 4 EVRM.

Verder stelt zij een organisatie te hebben opgericht om de hebzucht in de maatschappij tegen te gaan. Daardoor werd zij opgesloten door de Kameroense overheden.

Volgens verzoekster is het niet duidelijk waarom het CGVS op basis van de bestreden motieven oordeelt dat zij geen kwetsbaar profiel zou hebben. Daarenboven stelde het CGVS de gedwongen prostitutie van verzoekster niet in vraag. Iemand die jarenlang verplicht werd om zich te prostitueren geeft geen blijk van zelfstandigheid en heeft een kwetsbaar profiel, los van de kennissen die op dat ogenblik bereid waren te helpen. Verzoekster belandde nadat zij geholpen werd bovendien steeds opnieuw in een kwetsbare positie ten aanzien van deze persoon.

Dat haar oom haar niet kwam zoeken bij haar tante is verder geen afdoende redenering, voornamelijk omdat haar tante voordeel haalde uit de situatie. Het is perfect mogelijk dat haar oom bij haar tante informeerde doch dat haar tante er alles aan deed opdat verzoekster bij haar zou blijven. Verzoekster bracht niet enkel het gedwongen huwelijk aan doch ook mishandelingen en een gebrek aan vrijheid. Dit zijn cruciale elementen waarop niet wordt teruggekomen in de bestreden beslissing. Er wordt enkel betwist dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Verzoekster werd twee keren gehoord en er werden geen tegenstrijdigheden vastgesteld in haar verklaringen.

Verzoekster benadrukt dat het CGVS niet betwist dat zij in de prostitutie gedwongen werd. Zij onderging aldus jarenlang een behandeling in strijd met artikelen 3 en 4 EVRM. Verzoekster verwijst naar een arrest van het EHRM. Eveneens benadrukt zij dat zij reeds op jonge leeftijd in de prostitutie gedwongen werd. Het CGVS betwist enkel dat verzoekster bij een terugkeer opnieuw in de prostitutie gedwongen zou worden. Haar reeds geleden ernstige schade wordt niet betwist. Bijgevolg moet artikel 48/7 van de vreemdelingenwet toegepast worden. Gedwongen prostitutie is een daad van vervolging.

Het komt dus aan het CGVS toe om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze zich niet opnieuw zal voordoen. De loutere bewering dat er geen contact meer is met haar tante, is hiertoe niet voldoende. Verzoekster verwijst in deze en omtrent de verschuiving van de bewijslast naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en naar een arrest van de Raad van State. Het CGVS had dus moeten aantonen dat verzoekster geen slachtoffer meer zal worden van vervolging of effectieve bescherming zal kunnen genieten.

Verzoekster vervolgt:

“Hieromtrent zou de Kameroense wetgeving voorzien in steun aan slachtoffers van mensenhandel en slavernij. Het CGVS haalt echter geen enkele informatie waaruit blijkt dat, in de praktijk, de Kameroense overheid voldoende bescherming zal kunnen bieden aan verzoekster. Gezien er niet wordt betwist dat verzoekster jarenlang gedwongen werd in de prostitutie is het weinig aannemelijk dat verzoekster deze keer wel bescherming zal vinden bij haar nationale overheden. De bestreden beslissing spreekt niet over een mogelijke evolutie in dit domein. Dit kan dus ook niet voldoen om te oordelen dat de vervolgingen waarvan verzoekster slachtoffer was zich niet opnieuw zullen voordoen.”

Verder verwijst zij naar de inhoud van een rapport van het *US Department of State* en van *Freedom House*. Het is duidelijk dat er niet geconcludeerd kan worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster in de toekomst niet meer het slachtoffer zal zijn van de reeds ondergane vervolgingen.

Verzoekster verwijst voorts naar het arrest *“Singh et autres c/ Belgique”* van 2 oktober 2012 van het EHRM. Enkele indicaties dat het risico voor verzoekster in huidige situatie kleiner zou zijn voldoen niet om elke twijfel omtrent haar vrees voor vervolging weg te nemen.

Los van de vraag of de vervolging zich al dan niet opnieuw zal voordoen, moet bovendien rekening worden gehouden met het feit dat verzoekster gedurende meer dan 10 jaar slachtoffer werd van gedwongen prostitutie. Daardoor heeft zij een ernstige subjectieve vrees. Verzoekster verwijst naar de website van het CGVS en op het trauma ingevolge haar jarenlange mishandeling.

Dat haar subjectieve vrees inzake de eed met tante Glorie berust op bijgeloof, doet geen afbreuk aan het bestaan van deze vrees. Deze vrees staat niet alleen doch gaat gepaard met de hoger uiteengezette vrees. De eed is dus een subjectief element dat de vrees van verzoekster nog groter maakt in geval van terugkeer.

Verzoekster concludeert dat haar relaas geloofwaardig is gezien de kernelementen ervan niet worden betwist. Er wordt niet betwist dat zij Kameroen ontvluchtte wegens gedwongen prostitutie. Evenmin wordt betwist dat zij onderweg slachtoffer werd van mensenhandel. Daarenboven kadert verzoeksters relaas in algemene informatie waaruit blijkt dat Kameroen gekend is voor gedwongen prostitutie en mensenhandel, alsmede dat mensenhandel vaak voorkomt in Turkije en Griekenland.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-6).

2.1.3. Verzoekster legt ter terechtzitting van 7 september 2016 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Zij voegt bij deze aanvullende nota een psychisch attest en het medisch attest dat reeds in het administratief dossier is opgenomen. Zij wil hiermee aantonen dat haar psychische toestand erg zwak is en dat zij slachtoffer werd van onmenselijke behandelingen, foltering en slavernij.

2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, aangeeft dat zij in Kameroen nooit een organisatie ter bestrijding van de hebzucht heeft opgericht en nooit werd gearresteerd. Bijgevolg wordt dit in het onderhavige verzoekschrift ten onrechte gesteld en wordt er met deze materiële vergissing in het verzoekschrift verder geen rekening gehouden.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoekster stelt na de dood van haar ouders door haar oom te zijn mishandeld en onderworpen aan een gedwongen huwelijk. Vervolgens zou zij door haar tante en nadien een vriendin van haar tante in de prostitutie zijn gedwongen in respectievelijk Kameroen, Turkije en Griekenland alvorens zij in België arriveerde. Bij terugkeer stelt verzoekster haar oom, haar tante en de vriendin van haar tante te vrezen. Daarnaast vreest zij slachtoffer te worden van magie omdat zij in het kader van haar problemen een eed aflegde.

Verzoekster legde omtrent het eerste luik van haar problemen, met name de mishandelingen en het gedwongen huwelijk waaraan haar oom haar onderwierp, echter ongelooftwaardige verklaringen af.

Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af over het verblijf bij haar oom en de leeftijd waarop deze haar wilde uithuwelijken. Wanneer zij bij de DVZ werd ondervraagd over haar opeenvolgende adressen in haar land van herkomst, verklaarde verzoekster dat zij op haar tiende naar haar oom verhuisde en daar slechts verbleef gedurende ongeveer vier jaren (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Wanneer zij bij de DVZ werd ondervraagd over haar opeenvolgende beroepen in haar land van herkomst, verklaarde verzoekster andermaal duidelijk dat zij slechts van haar tiende tot haar veertiende bij haar oom verbleef en vervolgde zij: *“Dan stopte hij hiermee. Dan wilde mijn oom mij uithuwelijken omdat hij geen geld was. Ik wilde dat niet. En ik liep weg en dan ging ik naar mijn tante (...)”* (*ibid.*, nr.12). In het kader van haar asielrelaas verklaarde verzoekster echter steevast dat haar oom haar slechts op haar zestiende gedwongen wilde uithuwelijken. Bovendien beweerde zij bij het CGVS meermaals dat zij gedurende zes jaren in plaats van vier jaren bij haar oom verbleef (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.11, 13; eerste gehoorverslag CGVS, p.4, 8, 11, 13; vragenlijst, nr.3.5.).

Verzoekster legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of zij in die periode haar (verre) familieleden bezocht. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de verre familie die eveneens in het dorp zou wonen. Zo verklaart u dat u bij hen op bezoek ging maar dat u niets zei over uw situatie. U zegt dat u geen hulp vroeg. Binnen dezelfde fase verklaart u dat als u naar hen zou gaan, dat uw oom u zou zien en dat hij u zou halen. U geeft aan dat u hen soms op straat zag of als u water moest halen maar dat u er niet op bezoek ging (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 14). Het feit dat u binnen dezelfde zin uw verklaringen zo drastisch wijzigt, wijst op weinig doorleefdheid.”

Verzoekster laat deze motieven onverlet.

Verder legde verzoekster incoherente verklaringen af over de reden waarom haar oom haar gedwongen wilde uithuwelijken. Zij verklaarde dat zij niet zomaar mensen kon bezoeken, dat haar oom haar controleerde en dat zij geen mensen kon bezoeken en nergens naartoe kon zonder het hem te zeggen (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.10). Dat haar oom er desondanks van zou zijn uitgegaan dat zij vanaf haar menstruatie zou uitgaan, jongens zou ontmoeten en zwanger zou geraken, kan met voormelde verklaringen niet worden gerijmd. Wanneer verzoekster met deze incoherentie werd geconfronteerd, wist zij hiervoor verder geen dienstige uitleg te verschaffen (*ibid.*, p.12).

De geloofwaardigheid van de verklaring dat verzoeksters oom verzoekster op zestienjarige leeftijd gedwongen wilde uithuwelijken, komt nog verder op de helling te staan gelet op verzoeksters overige verklaringen. Zo stelde zij dat zij in haar dorp nooit een huwelijk zag van iemand die slechts zestien jaar was. Evenmin had zij over dergelijk huwelijk ooit gehoord. Bovendien gaf zij aan dat het geheel geen gewoonte en zelfs onmogelijk was dat een meisje van haar leeftijd zou huwen met een man met de leeftijd van de partner die haar oom voor ogen had. Even verder herhaalde zij nogmaals dat zij het in haar dorp nooit zag dat een meisje van haar leeftijd trouwde (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.9-10). Waarom haar oom dermate zou afwijken van de in haar dorp heersende norm en traditie, kan niet worden ingezien.

Verder bleek verzoekster er niet van op de hoogte te zijn of er in haar dorp gedwongen huwelijken plaatsvonden en of zij bijgevolg de enige was die aan deze praktijk werd onderworpen. Nochtans had zij de mogelijkheid om zich hierover te informeren via haar buurvrouw en kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zou hebben gedaan indien zij werkelijk met een gedwongen huwelijk werd geconfronteerd (*ibid.*, p.10).

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat verzoeksters oom, indien deze haar reeds voorheen streng controleerde, haar werkelijk wilde uithuwelijken en daartoe reeds de nodige stappen had gezet, zomaar zou hebben toegelaten dat verzoekster vervolgens eenvoudigweg het dorp kon verlaten. Dit klemt nog des te meer nu verzoeker aan haar oom duidelijk te kennen zou hebben gegeven dat zij weigerde in te stemmen met haar gedwongen huwelijk (*ibid.*, p.11-14).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden problemen met haar oom.

Verzoekster legde ook over het tweede luik van haar problemen, met name het gegeven dat zij door toedoen van haar tante (in verschillende landen) gedwongen in de prostitutie zou zijn verzeild, ongeloofwaardige verklaringen af.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met haar oom, de reden voor haar verhuis naar haar tante geloofwaardigheid ontbeert.

Dit geldt nog des te meer nu het niet plausibel is dat verzoekster ingevolge de beweerde problemen met haar oom naar haar tante zou vluchten zonder van tevoren na te gaan of deze tante, die nog van niets wist, bereid was om haar te helpen. Haar tante betrof immers de enige zus van haar oom en het risico bestond dat haar tante haar oom zou inlichten (*ibid.*, p.14). Verzoeksters vlucht naar haar tante is nog minder plausibel nu dit haar enige naaste familielid betrof (*ibid.*, p.5-6). Redelijkerwijze kon aldus worden verwacht dat haar oom haar bij deze tante het eerste zou komen zoeken.

Zoals reeds blijkt uit de hoger aangehaalde verklaringen, legde verzoekster bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd waarop zij naar haar tante zou zijn gegaan. Tevens legde zij tegenstrijdige verklaringen af over de duur van haar verblijf bij haar tante. Bij de DVZ gaf zij aan dat zij slechts vier jaar bij haar oom verbleef, dat haar oom haar op haar veertiende wilde uithuwelijken en dat zij op haar veertiende naar haar tante verhuisde. Vervolgens zou zij tien jaar bij haar tante hebben verbleven (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10, 12).

In het kader van haar asielrelaas verklaarde zij echter steevast aan dat zij zes jaar bij haar oom verbleef, dat haar oom haar op haar zestiende wilde uithuwelijken en dat zij op haar zestiende naar haar tante verhuisde. Vervolgens zou zij bovendien elf jaar bij haar tante hebben verbleven (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.4, 8, 11, 13; tweede gehoorverslag CGVS, p.11, 13; vragenlijst, nr.3.5.). Dit alles is niet onbelangrijk aangezien van verzoekster mag worden verwacht dat zij haar beweerde verhuis naar haar tante op consistente wijze in de tijd kan situeren en deze verhuis tevens kan plaatsen tegenover de aanvang van haar problemen met haar tante en haar einde van haar verblijf aldaar.

Nog los van de voormelde tegenstrijdigheden inzake het moment en de leeftijd waarop zij naar haar tante verhuisde en de duur van haar verblijf aldaar, legde verzoekster daarenboven ook omtrent het ogenblik waarop haar problemen met haar tante zouden zijn aangevangen tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ en in de vragenlijst verklaarde verzoekster meermaals dat zij na haar verhuis naar haar tante slechts in de prostitutie werd gedwongen wanneer zij 17 tot 18 jaar oud was (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.; verklaring DVZ, nr.12). Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter dat zij reeds op zestienjarige leeftijd en binnen de maand nadat zij naar haar tante verhuisde in de prostitutie gedwongen werd (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.16; tweede gehoorverslag CGVS, p.15, 17).

Verzoekster legde eveneens incoherente verklaringen af omtrent de abortus die zij ingevolge haar problemen met haar tante zou hebben ondergaan. In de vragenlijst gaf zij aan dat haar tante deze abortus zelf volbracht (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde zij echter dat haar tante weliswaar trachtte de abortus zelf uit te voeren doch hierin niet slaagde. Vervolgens zou haar tante haar naar het ziekenhuis hebben gebracht en zou de abortus aldaar door een dokter zijn volbracht (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.17).

Verzoeker legde voorts incoherente verklaringen af over de vraag of zij voor haar problemen met haar tante al dan niet hulp zocht bij de politie. Blijkens haar gezegden in de vragenlijst zocht zij bij de politie geen hulp. Zij gaf aldaar immers aan: *"Ik wou een keer naar de politie gaan maar mijn tante zei dat ze mij dan zou terug sturen naar het dorp en haar vriend zei ook dat de politie toch niets zou doen voor mij. Ik was dan in de war"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.9.). Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter weldegelijk naar te politie te zijn geweest. Deze zou haar echter hebben weggestuurd en geen actie hebben ondernomen (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.15).

Indien verzoekster daadwerkelijk jarenlang dermate ernstige problemen kende met haar tante, is het daarenboven niet geloofwaardig dat zij nooit aan iemand om hulp zou hebben gevraagd, nooit zou zijn weggelopen en hieraan zelfs niet te hebben gedacht (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.14-15, 18).

Evenmin is het aannemelijk dat verzoekster nooit, zelfs niet in het kader van onderhavige asielaanvraag, zou hebben geïnformeerd naar organisaties die zich in Kameroen inzetten voor vrouwenrechten en die haar eventueel konden helpen (*ibid.*, p.18). Dit betreft voor haar immers essentiële informatie die van invloed kon zijn op haar beslissing om het land te verlaten en op de inschatting en de beoordeling van het risico dat zij liep.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen die verzoekster in Kameroen zou hebben gekend met haar tante. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat haar tante haar nadien alsnog in de prostitutie zou hebben gedwongen en dat zij in dit kader een eed zou hebben afgelegd.

Dit geldt nog des te meer nu dienaangaande in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt: *"Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u, die verklaart 40.000 euro te moeten terugbetalen aan tante Glorie (zie gehoor CGVS dd 25/01/2016, p 20) helemaal geen idee had hoeveel u reeds had terugbetaald. U verklaart dat u het geld dat u verdiende afgaf maar dat u niet bijhield hoeveel dat was. Tante Glorie had gezegd dat ze wel zou laten weten wanneer het bedrag was terugbetaald (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 3). **Het is helemaal niet aannemelijk en ondermijnt nogmaals uw geloofwaardigheid dat u geen idee heeft hoeveel geld u al zou hebben terugbetaald aangezien hiervan uw volledige toekomst afhangt. U zou immers, wanneer u alles zou hebben terugbetaald, uw zoon bij u kunnen halen (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 15) en de eed die u heeft afgelegd zou verbroken zijn (zie gehoor CGVS dd 16/02/2016, p 6)."***

Zelfs indien er geloof aan zou kunnen worden gehecht dat verzoekster de voorgehouden problemen zou hebben gekend, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet voorhanden zijn om aan te nemen dat deze problemen zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw zullen voordoen.

Uit haar verklaringen kan namelijk duidelijk worden afgeleid dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de verklaarde actoren van haar vervolging haar op heden nog zouden (kunnen) viseren bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Zo verklaarde verzoekster inzake haar oom bij het CGVS dat deze niet wist dat zij in Douala was, dat deze haar nooit had gezocht, dat deze nooit moeite had gedaan om haar te zoeken en dat deze zelfs niet had gevraagd of zij nog leefde (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.15). De *post factum* bewering dat haar oom haar mogelijks wel zocht doch dat haar tante haar verborgen hield, vindt aldus geen steun in het dossier. Bovendien betreft dit een louter hypothetische en op vermoedens gesteunde bewering die geen grond vindt in enig concreet of objectief gegeven. Hoe dan ook verklaarde verzoekster eveneens dat zij geen contact meer had met haar oom, dat zij over deze oom geen informatie meer had en dat zij zelfs niet wist of deze oom nog in leven was (*ibid.*, p.30; tweede gehoorverslag CGVS, p.13). Derhalve toont zij hoegenaamd niet aan dat zij met deze persoon nog problemen zou riskeren.

Wat betreft haar tante, verklaarde verzoekster dat deze is verhuisd en er niet meer is. Zij gaf aan niet te weten waar haar tante zich bevindt. Verder wist zij niet of deze tante nog in Douala verblijft en baseerde zij zich in deze op een louter vermoeden. Even verder bleek dat verzoekster niet eens wist of haar tante nog in Kameroen vertoeft. Benevens indien zij zelf naar haar tante zou terugkeren, wist verzoekster verder geen zinnige reden te geven waarom haar tante haar nog zou zoeken of haar opnieuw in de prostitutie zou willen dwingen (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.23; tweede gehoorverslag CGVS, p.4-5, , 7-8, 10-11).

Ook ten aanzien van tante Glory, met wie zij nadat zij door haar tante naar Europa werd gestuurd te maken kreeg, gaf verzoekster duidelijk aan dat zij met deze persoon geen contact meer had en dat deze persoon haar ook niet meer heeft gezocht (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.8).

Het voorgaande klemt nog des te meer nu verzoekster meermaals liet uitschijnen en uit haar verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat zij zich om haar vervolgers te onttrekken elders in Kameroen zou kunnen vestigen en dat zij daarbij enkel schrik zou dienen te hebben om slachtoffer te worden van magie ingevolge de 'eed' die zij zou hebben afgelegd (*ibid.*, p.5, 10-11). Dergelijke vrees berust namelijk op louter bijgeloof en is niet gestoeld op objectief verifieerbare elementen.

Verzoekster zou, wanneer zij zich terug (en eventueel elders) in haar land van herkomst zou vestigen, daarenboven de nodige bijstand en bescherming kunnen genieten van de autoriteiten en van andere organisaties in haar land van herkomst. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt in dit kader duidelijk dat de Kameroense autoriteiten significante inspanningen doen om mensenhandel en uitbuiting tegen te gaan (map 'landeninformatie'). Zo werden diverse taakgroepen opgericht en worden acties ondernomen door de re-integratie van slachtoffers en door bewustzijns campagnes. Verder wordt er voorzien in opleidingen voor de ngo's en taakgroepen. Hoewel er nog enkele tekortkomingen zijn op het vlak van de effectieve identificatie en bescherming van slachtoffers, van budgettering en van datavergaring, blijkt uit de voormelde informatie dat er voor de daders voldoende strenge straffen bestaan. Verder blijkt hieruit dat de autoriteiten overgaan tot het daadwerkelijk onderzoeken, vervolgen en bestraffen van de daders. Ook slachtoffers kunnen daarenboven de nodige gerechtelijke stappen ondernemen tegen daders. Tevens blijkt uit de voormelde informatie dat de overheid pogingen doet om slachtoffers te identificeren en dat geïdentificeerde slachtoffers worden bijgestaan. Het Ministerie van Sociale Zaken (MINAS) staat in voor de bijstand aan slachtoffers en de regering biedt hen directe bijstand, waaronder de nodige medische en psychologische bijstand en integratiebegeleiding. Ook ngo's identificeren slachtoffers en bieden de meeste van hen de nodige ondersteuning. Verder onderneemt de regering stappen voor de preventie van voormelde praktijken. De informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voormelde landeninformatie.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn voorts niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Het medisch attest van dokter D. (rechtsplegingsdossier, stuk 7; administratief dossier, map 'documenten') kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

Het psychologische attest doet dit evenmin (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het niet werd opgesteld door een psychiater doch wel door een psycholoog. Hoewel zulk attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, kan dit op zich geenszins volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Dienaangaande blijkt uit het attest overigens uitdrukkelijk dat dit op vraag van verzoekster werd opgesteld en volledig op de verklaringen van verzoekster is gebaseerd.

De informatie omtrent het plaatsvinden van mensenhandel en gedwongen prostitutie in Kameroen, Turkije en Griekenland (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-6) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Deze informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan haar asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS